

Körkép

Az elmúlt verőfényes napok egyikén, koradélután, Pesterzsébetre utaztunk villamoson.

Egyik végső megállónál – legnagyobb meglepetésünkre – azt látjuk, hogy a padon derűsen sűtkérezik egy ember.

Ebben semmi meglepő se volna.

Meglepő az esetben az, hogy a padon a jól ismert „rezgő-ember” ült, s egyáltalán nem rezgett. Rangrejtve ült. Pihent.

Nem gondolt arra, hogy ebben az időben, ezen a helyen fölismerhetné valaki. Végteरे neki is van magánélete. Ő se rezeghet örökké.

Tapintatosan félrefordítottuk fejünket, úgy tettünk, mintha nem láttuk volna. Egyetlen moccanás nélkül ült, és mosolygott.

Ilyen mozdulatlanul csak az tud ülni, akinek annyit kell rezegnie a midennapi kenyérért, mint neki szegénynek.

•

Az utcán halljuk az álmélkodó fölkiáltást:

– Milyen nagy lett! Hogy megnőtt! Valóságos óriás!

Hátrafordulunk, s a tekintetünket önkéntelenül is a magasba vetjük, hogy a sohase látott óriást megtekintsük, s mi is elálmélkodjunk a szokatlan jelenségen.

Óriást azonban sehol se látni. Ellenben látunk egy körülbelül nyolcvan centiméter magas, másfél esztendőes fiúcskát.

Kiderül, hogy ő az a nagy, ő az az óriás, ő nőtt meg úgy, hogy már valóban ámulatos.

Amikor megszületett, mindössze ötvenegy centiméter volt. Másfél esztendő alatt huszonkilenc centimétert nőtt, mint általában a gyerekek szoktak. Határozottan megnőtt.

De hogy óriás volna? Ezt a legjobb akarattal se lehet ráfogni.

•

Napbarnított arcú, nyílt tekintetű, jólfésült, ápolt fiatalember. Egyetemi képzettséget sejtető értelmes arca van. Koldus. Kéreget a belvárosi utcákon. Mellesleg van valami testi hibája is. De ez alig tűnik föl.

Megfigyeltük: nemigen adtak neki alamizsnát az emberek. Zavarba hozta őket az értelmes külső, a nyílt tekintet, a napbarnított arc, a nyugodt szempár. Az, aki kéreget, ne legyen túlságosan szájalmat keltő, de ilyen magabízó, ilyen fölényes és öntudatos se legyen. Legjobb ebben is – mint mindenben – az arany középút.

•

A kisszakaszjegy, melyet tantusznak, érmének, sőt egyszerű jelentésszűküléssel beszélnak is neveznek, bevonult a használatos pénznemek sorába. Fizetnek vele társaskocsin, fölvonón, sőt falusi árusok is elfogadják a vásárcsarnokban. Legjobban mégis a kéregetők jártak vele. Kétfilléres helyett kapják. Igaz, hogy gyakran tízfilléres helyett is.

-i.

1933. október 14., szombat, 6. old.

Körbe-körbe

Öreg budai nénikék reggelente fölteszik csipkés főkötőjüket, magukra kapják mantillájukat, s első útjuk a temetkezési vállalkozó kirakata elé visz.

Ott elejétől végéig elolvassák az összes újonnan kifüggesztett gyászlapot.

„Y. X. Élt huszonhat évet, meghalt élete virágjában, a halotti szentségek ájtatos fölvétele után. Gyászolják vigasztalhatatlan szülei, testvérei, vőlegénye.”

Valamennyit végigolvassák. Aztán egész nap erről beszélgetnek, ezt tárgyalják. Meghánnyák-vetik egymás közt az eseteket. Az ismeretlenekét